

jf. Ramsarkonventionen af 2. februar 1971 om vådområder af international betydning navnlig som levesteder for vandfugle.

Det fremgår af § 1, stk. 2, i bekendtgørelsen om afgrænsning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder, at den overordnede målsætning for de internationale naturbeskyttelsesområder er at sikre og genoprette en gunstig bevaringsstatus for de arter og naturtyper, områderne er udpeget for.

De internationale naturbeskyttelsesområder er optaget i amternes regionplaner, og anden kommunal planlægning må efter planlovens § 11, stk. 2, og § 13, stk. 1, ikke stride mod regionplanen.

Bekendtgørelsen indebærer, at myndighederne ved administrationen af en række bestemmelser i bl.a. planloven, vandløbsloven, skovloven og naturbeskyttelsesloven har pligt til at sikre, at der ved tilladelser m.v. ikke sker forringelse af områdets naturtyper og levesteder for arter eller tillades aktiviteter, der kan medføre forstyrrelser med betydelige konsekvenser for de arter, området er udpeget for.

Med henblik på at beskytte de internationale naturbeskyttelsesområder er der til supplerung af bekendtgørelsen løbende på amtsligt og statsligt plan gennemført naturforvaltningsprojekter og fredninger, ligesom der er anvendt EU-LIFE midler og landbrugstilskud, herunder navnlig tilskud via de miljøvenlige jordbrugsforanstaltninger (MVJ) til pleje og genopretning i internationale naturbeskyttelsesområder.

Derudover er der i en række love, f.eks. råstofloven og havmiljøloven, fastsat nærmere bestemmelser om hensynet til internationale naturbeskyttelsesområder.

Naturbeskyttelsesloven indeholder en række bestemmelser, som indebærer eller giver mulighed for beskyttelse af de naturtyper og levesteder for arter, som er omfattet af habitat- og fuglebeskyttelsesdirektiverne. Det drejer sig primært om § 3 om beskyttede naturtyper, § 8 om klitfredede arealer, §§ 15-19 om bygge- og beskyttelseslinjer, kapitel 6 om fredning og kapitel 8 om naturforvaltning.

Der har imidlertid været rejst tvivl om, hvorvidt direktivet er fuldt ud implementeret i dansk lovgivning. Hidtil har det været antaget, at indgreb overfor igangværende aktiviteter, der forringer eller væsentligt forstyrrer naturtypen eller levestedet, om nødvendigt har kunnet ske ved løbende at indgå aftaler med ejerne om driften eller gennemføre fredninger eller lignende.

En redegørelse fra Kammeradvokaten, der er baseret på en række EU-domme fra de seneste år, viser imidlertid, at der er behov for at justere den danske lovgivning. Kammeradvokaten konkluderer, at afgørende for, om en medlemsstat har gennemført direkti-

vet korrekt, bl.a. er, at der er skabt den nødvendige præcise retlige ramme for gennemførelsen af de nødvendige bevaringsforanstaltninger.

Efter habitatdirektivets artikel 6, stk. 1, skal medlemsstaterne for alle habitatområderne »iværksætte de nødvendige bevaringsforanstaltninger, hvilket i givet fald kan indebære hensigtsmæssige forvaltningsplaner, som er specifikke for lokaliteterne eller integreret i andre udviklingsplaner, samt de relevante retsakter, administrative bestemmelser eller aftaler, der opfylder de økologiske behov for naturtyperne i bilag I og de arter i bilag II, der findes på lokaliteterne.«

Efter habitatdirektivets artikel 6, stk. 2, skal medlemsstaterne »træffe passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i de særlige bevaringsområder samt forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget, for så vidt disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for direktivets målsætninger.« Artikel 6, stk. 2, gælder både for habitatområderne og fuglebeskyttelsesområderne.

Efter habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, skal alle projekter og planer, der kan påvirke de internationale naturbeskyttelsesområder væsentligt, underkastes en konsekvensvurdering under hensyntagen til den bevaringsmålsætning, der er fastsat for området.

Hvis en allerede eksisterende aktivitet i et område forårsager forringelser eller betydelige forstyrrelser, skal aktiviteten omfattes af de nødvendige bevaringsforanstaltninger efter artikel 6, stk. 1.

Efter fuglebeskyttelsesdirektivets artikel 4 skal medlemsstaterne træffe egnede foranstaltninger med henblik på beskyttelse af de udpegede fuglebeskyttelsesområder.

Medlemsstaterne er således forpligtet til at sikre, at reglerne også omfatter aktiviteter, der ikke nødvendigvis kræver en forudgående godkendelse, f.eks. landbrug, fiskeri eller skovbrug, såfremt sådanne aktiviteter vil kunne medføre forringelser eller betydelige forstyrrelser.

Kammeradvokatens redegørelse er bl.a. baseret på EF-domstolens dom fra 2002 mod Irland i en sag, hvor Irland blev dømt for at have tilsidesat forpligtelserne i habitatdirektivets artikel 6, stk. 2, ved ikke at have truffet de nødvendige foranstaltninger for at undgå, at levestederne i et særligt beskyttet område, som følge af områdets anvendelse, blev forringet for de arter, det er udpeget for (sag C-117/00, Kommissionen mod Irland).

Europa-Kommissionen har med åbningsskrivelse af 11. juli 2003 kritiseret Danmark for dels generel mangelfuld gennemførelse af habitatdirektivets arti-